

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΗΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φέμε κι' ἄλλα τὸσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΟΣ τὴν ἰσοστάθην — μόνον μὴ φορὰ τὰ βγαίνει.
κι' ἔσται μὲν κατεβαίνει. —
συνομιλοῦν δὲ ἔχομαί — κι' ἔσται μὲν ἔχομαί.
καὶ ὅταν Ἀθῆνας τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαχίαν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔσται — διχως ὁδὸς κι' ἑντροπήν.
συνομιλοῦν γὰρ κατὰ χρόνον — ὅσα φάσμα εἶναι μένον.

γὰ τὰ ἔνα ὅπως μέρη — εἶνα φάσμα καὶ ὅσο χίρα.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔτινος συνομιλοῦν.
κι' ὅπως τὸν παρὰ ἂν εἶδαι — ὅτε εὐν ὅση καύρο φέει.
Γράμματα καὶ συνομιλοῦν — ἂν εὐθείας πρὸς ἐπί.
Γὰ τὴ ὅσα καὶ τὴ μέρη — κατὰ φύλλο μὲν δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὀκτὼ
καὶ τοῦ Ἰανουαρίου μαντάτο φηκτό.

Ποῦντος τετρακόσια κι' ἄρθοινα ἔνα,
ὅλοι γὰρ τὴν Ἰανουαρίου τάχομε χαμένα.

**Μία πρὸς Κρίστην ἐπιστολὴ
τοῦ Πουλοτσινάλα τοῦ Φασουλῆ.**

Λοιπὸν, ἀνιὼρε Κρίστη, ποῦται κόμης,
ἀλήθεια πὸς ἔγραψα ἐν σπουδῇ
εἰς τὸν γνωστὸν «Μνήτορα» τῆς Ρώμης
πὸς ὄμωσαις μαζί μας ἠδηλοῦ,
διότι μὴ σκληρότητα τραχίαν
χωρὶς κανένα λόγον παραιτήσαμεν
ἔκλεινη τὴν Τριπλὴν τὴν Συμμαχίαν
κι' ἄλλου συμμαχοῦ νόμου ἰκνήταμεν ;

Σὲ κλαίω, μίο Κρίστη φοικαρά,
καὶ τῆς Τριπλῆς τὴν μαύρη συμφωρά:
Ἐνόσω κι' ἡ Ἑλλάς μαζί τῆς ἴπο
ἰφαινετο πὸς κῆπος κινεῖτο,
οὐδ' ἔπαυε ὅτὸν κόσμον νὰ βρῶν
τῆς κραταίης ἰσχύος τῆς τὸ κήρυγμα,
κι' εἰς ταύτην ἡ παγκόσμιος ἰρήνη
ἐύρισκε καταφύγιον καὶ στήριγμα.

Μὰ τώρα ποῦ τὴν ἔβρισαν ὅτὰ κρῖα
εἰ πρῶτοι τῆς ἰσχύος τῆς μοχλοῦ,
ζηροκαμίας ἔμεινε κερὶ
καὶ οὐδ' ἔβρισκε ἔτινε σκληρῶ,
καὶ κέρτην τὸρα κλόν, μίο κάρρ,
κι' ἀμείως πῖταξί τῆν μίς ὅτὰ κάρρ.

Ἄντιο ὅτῃν Τριπλὴ τὴν Ἀστωρά.
ἔχομε μὴ γὰρ πάντα τόνομά τῆς,
κι' ἔλυσσαςε μαζί μας τώρα
καθίνας προκομμίους ἑπιλωμάτης,
καὶ προσπαθεῖ κρυφὰ καὶ πολυτροπῶς
συμμαχοῦς νὰ μᾶς κῆνη ὅπως.

Ἐκόντιςε κι' ὁ Τεάρος νὰ κρηπάρη
κι' ὡς δτου μὴ τοῦς Ρώσους νὰ μᾶς παρῆ
ἐκ τῆς πολλῆς δουλειᾶς κι' ἀνησυχίας
μὴ νόσημα νεφριτίδος ἀρρώστῆσι.
κι' ὁ θρίμβος αὐτῆς τῆς συμμαχίας
μῆν δεινὴ νεφριτίδα τοῦ κόστους.

Ὁ Τεάρος εἶναι συμμαχος σωστός
κι' εἰς δλα γαλακτομῶς οὐκαστός.
Σταφίδα δὲν ὁ ἄψηση ὅτους συμμαχοῦς
κι' ἀμείως κατὰ χροῖος καὶ καθῆκον
μὴ ἐκίγην δὲ χερτάση τοῦς στομάχους
ὅλων τῶν εὐγενῶν του καὶ μουκίαν.

Μὴ τοῦτον τὸν καινοῦρο μουκίτην
ἐλπίσομε νὰ κῆνωμε χερῆ.

Ὁ διάβολος μὴ εἶνα τὸν τειρό
μας ἔπει τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα...
ποτὶ ἐν μας ἰστέλλαι ἕνα ἔδω
καὶ μὴτε μακαρόνια παρμιάναι.

Σταμάτα τοῦ θυμοῦ σου τὴν ὄρμη
κι' ἂν ἡ Τριπλῆ προφύσεται νὰ μείνη
χωρὶς τὴν ἰδικήν μας συνδρομήν,
ὑπομονή, σιγή, τί νὰ γίνῃ ;
Κι' ἂν στρέψω πρὸς αὐτὴν τὰ πεινὰ
σὺ φταίε, ἀγαπητὴ μακαρόνα.

Παρέκαϊρα μὴν κλαίε καὶ μὴ θυμώνε
καὶ πρὸ πολὺ τοὺς Ἕλληνας πεισιμόνε.
Σὶ τούτῃ τὴν ὀργή σου τὴν ἀστεία
ὑπομονὴ μεγάλη σου συστήνω,
καὶ πῆς γὰρ τὸν Ρωμῶν τὴν ἀπιστία
πῶς εἶναι μία Φόρτσα πρὸς Ντιστίνο.

B

Τριπλῆ, ἀντίο, σὶ χαίρω...
ἔχει ὄψιαν, σὶ παρκαίω,
καὶ εἶνα, κόρη καὶ γενεῖ,
καὶ μὴ ῥωτήσῃς γι' αὐτὸ περὶ ;

Μεγάλα στόματα τριῶν μὴ τρόπο
αρωποπιλιζαν αὐτὸν τὸν τόπο,
καὶ σὺ μ' ἐκείνα, κύρ Ἰταλί,
ἰτραγουδοῦσε τὸν Πικαλέ.

Κι' ἂν τὸ Ρωμῆϊκο εἶχε τὴν τρέλλα
μὴ εἶ νὰ μείνη τὸν τρανιτόρε,
θαρρὸ πῶς ῥήγορα ἡ Τσιγκαρίλα
θὰ κατανοῦσε τοῦ Τροβατόρε.

Ὅπισω πάρε καὶ τὰ τραγουδιὰ,
ὅπισω πάρε καὶ τὰ φιλιὰ...
τώρα κλωτσώντας τὰ τρία βούδια
πέρασ' τοῦ Τσαῦρου τὴν ἀγκαλιὰ.

Τριπλῆ μου ὄληκα καὶ κακοεῖρα
κι' ἀγάπη πρώτη τοῦ γιὰν Σωτήρα,
μὲς ἔσταν πολὺν μου παροξυσμὸν
τριπλοῦν σου εἰστέλλω χαριτισμὸν.

Τίτομας συμμάχος εἶν ἔξερρι, Ρώμη,
μὴδὲ πῶς ἔσραα μὴδὲ πῶς μάρε,
ἀντίο, Κρίσπη, ἀντίο, κόμη,
καὶ σὺ Κρίστινο εἰ λά κομάρε.

Τῆς Βουλῆς κουδοῦνε νῦν πρὸς χαρὰν τὸν κερνηταῖον.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουδούρης, ὁ καὶ Πρόεδρος Βουλῆς,
ἔγρισε ἀπ' τὸ Παρίσι,
κι' ἐκουδῆλασε κουδοῦνε σιβαρεῖς ἐπιβολῆς,
ποῦ καθίνας θ' ἀπορήσῃ.

Ἄπ' ἔδω κι' ἐκεῖ τὸ δειγναι, τῶδε καὶ ἔσταν Σωτήρα,
καὶ παντοῦ τὸ φέρει γυρα.

Ὅπως τέλλα τὰ κουδοῦνε εἰς τὰ χεῖρα ἐν τὸ παίζεις
μόνο ἴλιγο τὸ πιζεις,
καὶ εὖ κάνει τίτομα βρόντο, ποῦ τὴν ἔλαψιν δαμάζει
ἐτῆς Βουλῆς τὰ θεωρία,
καὶ τὸν κῆδὸ Δημοσθῆν καὶ Κικέρωνα τρομάζει
καὶ στερεῖ ἡ ῥητορία.

Βρὶ χαρὰ ἔστο τὸ κουδοῦνε καὶ τοῦ λιν καμψοῦ φίλοι :
ἀπῶντο ποῦντο, κύρ Βασιλεῖ ;
ποῦ τὸ ῥήθεις ἔστο Θεὸ σου, ποῦ τῆγόρσες καὶ πῶτα ;
ἔδωε μας λεγαρισμὸς...
καὶ σκοτίζου τὸν Βουδούρη καὶ πολλὸν παρλάρ' ἡ γλώσσα
μὴ πολὺ παροξυσμὸ.

Κι' ὁ Βουδούρης μὴ καμῆρι τὸ κουδοῦνε τοῦ βρόντα
καὶ ἔτοῦς φίλους ἀπατά ;
εἶποῦ τὸ ῥήρα μὴ ρωτᾷτε, μὰ μὴ τούτο τὸ πασκίσι
ἐστὸ ρουδοῦνε εἰς θὰ μ'ἔτω,
καὶ θὰ πᾶω κάθε χάρα καὶ θὰ κόβω μὲς ἔσθ' ἡ μίσση
ἕνα κι' ἄλλον Μιραμπὸ.

ἌΠοῦ ἔστο διάβολο τὸ ῥήθμα, μὰ χαλαρὸ ἔσταν παρ...
νὰ κουδοῦνε μὴ φορὰ...
τάγκα τούγα... ἀκούκατὸ τὸ πῶς ταυτῆμα σὰς ξεκουρῖνε
μὴ βρόντας ἐκ τῶν σπανίων,
καὶ μεγάλῃ σφοδρίᾳ εἰς τὸν κῆδὸ Δημοσθῆν,
ποῦ τοῦ πῶση ἔστο κρῆνιον.

ἌἈρχισαν μεταρρυθμίσεις σπουδασιόταται ἔστο κρέτος
κι' ἡ Βουλὴ τῆς καμαρόρε,
τὸ εἶ πρὶν μικρὸ κουδοῦνε ἕνας κουδοῦνος βερθότος
τοῦ λοιποῦ θ' ἀνακληρῶνῃ,
καὶ θὰ ἔῃτα πῶς ἐκίνο τὸ μεγάλο του γλωσσίδι
καθήμενος γλωσσοκοπᾶνας θὰ βουδῖνῃ τὸ βρισίδι.

ἌΒρὶ χαρὰ ἔστο τὸ κουδοῦνε, καὶ θὰ εἰσῆ ὁ καιρὸς
πῶς ἔστο βρόντο ἐν θὰ πᾶν τίτομας βρόντος σοβαρό.
Καὶ κατόχου χρωμαγῶν εἰμπορὶ νὰ φοβερίσῃ...
γιὰ κουδοῦνε εἶμαι μάννα,
κι' ἂν τοῦ χρόνου εἶν ἔριτος ἔλαπακῶ ἔστο Παρίσι
θὰ σὰς φέρω μὴ καμψάνα.

ἌΣυγχαρῆτε με γιὰ τούτο νὰ σὰς συγχαρῶ κι' ἐγώ,
πλὴν πρὸς τί πολυλογῶ ;
πῶσον ἔσταν ἔγω εἰσῆ, πῶσην ἔλαμα θυσίαν
ἐστὸ Παρίσι μοναχῆς,
μὰ καὶ πῶσην τὸ κουδοῦνε περιέγει σημασίαν
θὰ τὸ ἔῃτα προσεγῆμας.

ἌΒρὶ κουδοῦνε ποῦ τὸ ῥήθμα ἔτοῦς τρελλο-Παρτινοῦς I...
θὰ ἀπλήθη κάθε γοῖς,
κι' ἀπ' ἐμπρὸς μου κι' ἀπ' ὀπίσσω εἶν τρελλοὶ θὰ τσαμπουνάτε...
εγὲς χαρὰ μας, Κουδουνάτε,
ποῦ κουδῆλασε κουδοῦνε μὴ βερυβρόντο γλωσσίδι
μὲς ἔσταν τόπο τὸν κασιόρα.

Τίτομα λέγει ὁ Βουδούρης ὅτι ἔσταν ἔρχεται σιμὰ
καὶ τὸ κρέτος τὸν συγχαίρει κι' ἡ γένετιρα Χαλκίς.